

πιείτε την παγωμένη...

Όλος αυτός ο πεισματικός αγώνας τόσο καιρό... Είχαν περάσει 24 χρόνια από το κλείσιμο του εργοστασίου και η επιτροπή αγώνα, που είχε συγκληθεί από τις πρώτες μέρες -εκείνη την ιστορική πρώτη χρονιά-, από 106 ενθουσιώδη, ενεργά και δραστήρια μέλη, τώρα αποτελούνταν από μόλις 17 άτομα... Σήμερα, μετά από τόσο καιρό, ήταν πλέον κάτι το συγκινητικό, ένα απίστευτο θαύμα που υπήρχε ακόμη η επιτροπή! Πολλοί βέβαια αναρωτιούνταν τι νόημα είχε, ιδίως αν έβλεπαν ως ματαιότητα να τα βάλει κανείς με μια πολυεθνική, με μια αμείλικτη πανίσχυρη μηχανή κέρδους που δεν δίσταζε να ποδοπατήσει τις ανθρώπινες ζωές για να αυξήσει έστω και στο ελάχιστο τα έσοδά της... Η παρούσα επιτροπή αποτελούσε ταυτόχρονα μια παρακμή και έναν ξεπεσμό παράλληλα με ένα αμείωτο σφρίγος και με ένα ασύγκριτο πείσμα. Ήταν σχεδόν σαν μια παράταιρη εικαστική δημιουργία, ένα αλλόκοτο έργο τέχνης, ένα περίεργο σενάριο ταινίας που όλοι οι θεατές θα έβρισκαν υπερβολικό ή ανέφικτο να συμβεί, μια συμβολική δήλωση για το τι είναι σωστό και δίκιο στις ζωές των ανθρώπων.

Για να καταλάβουμε την γοητεία αυτής της προσπάθειας ας σκεφτούμε μια άλλη εικόνα που θα μπορούσε να μας δονήσει συναισθηματικά με ανάλογο τρόπο: Τι μας κάνει να συγκινούμαστε, αλήθεια, όταν βλέπουμε να μπαίνει στο ολυμπιακό στάδιο ένας τελευταίος μαραθωνοδρόμος, ένας που από ατυχία έχει τραυματιστεί κατά την διάρκεια του αγώνα; αυτός που είχε τις περισσότερες δυσκολίες, τις περισσότερες δικαιολογίες για να παραιτηθεί, αυτός που πονούσε στο κάθε βήμα και την κάθε αναπνοή, αυτός που η θέση του στον τερματισμό (τελευταίος) ήταν ήδη μια ταπείνωση ... αυτός που όλοι θα κατανοούσαν αν σταματούσε... κι όμως αυτός ο τελευταίος, ασημαντός και ταπεινός αγκομαχούσε ως το τέλος, όπως κάνουν οι ήρωες... Αυτό είναι το μεγαλείο της προσπάθειας, του πείσματος, της επιμονής, του αγώνα, του ψυχικού σθένους... Για αυτό και τον καταχειροκροτούμε –οι κοντινοί του δακρύζοντας- κι ας βγαίνει τελευταίος, ο θρίαμβός του είναι που φτάνει στο τέρμα και για αυτό γίνεται νικητής...

Η επιτροπή αγώνα βέβαια είχε κάνει αμέτρητα χιλιόμετρα... και ακόμη συνέχιζε χωρίς να γνωρίζει αν υπάρχει κάπου τερματισμός...

Ο Νώντας ήταν στα 33 του όταν είχε κλείσει το εργοστάσιο. Από την πρώτη στιγμή ήξερε ότι δεν θα το έβαζε κάτω, ούτε για τον εαυτό του, ούτε για τους συναδέλφους του, ούτε για την οικογένεια του, αλλά κυρίως για τον γιο του που τότε ήταν τριών χρονών. Ήταν από τους πρώτους εμπυχωτές της προσπάθειας, ευρηματικός και εύστροφος, πρωτεργάτης του

σωματείου. Όλη η κοινωνία συμπαραστάθηκε ενάντια στην αδικία που είχαν υποστεί οι εργαζόμενοι και έδειξε την αλληλεγγύη της. Η εταιρία που παρήγαγε πασίγνωστα τυποποιημένα τρόφιμα μεγάλης εμπορικής ζήτησης και ήταν παράρτημα πολυεθνικής έκλεινε το εργοστάσιο της Ελλάδας και εισήγαγε τα προϊόντα από χώρα με φτηνότερα εργατικά χέρια, χωρίς να υπολογίζει ανθρώπινες ζωές, όλοι ξέρουμε πως πάνε αυτά τα πράγματα...

Η ανεργία που επικρατούσε με το 60% των ανθρώπων να μην έχουν σταθερή δουλειά, διέγραφε τις ελπίδες των απολυμένων για μια άμεση επαγγελματική αποκατάσταση κάπου αλλού και έκανε τον αγώνα αναγκαίο και αγωνιώδη. Άλλωστε είχαν δώσει τόσα πολλά όλα τα προηγούμενα χρόνια στην υπηρεσία της εταιρίας, με την δουλειά τους και τον κόπο τους. Αμέσως πληροφόρησαν την κοινωνία και στράφηκαν στους πολίτες για υποστήριξη, και την πήραν, οι πωλήσεις έπεσαν. Η κοινωνία που καταναλώνει τα προϊόντα ήταν σωστό και να τα παράγει, και η εταιρία με τα τεράστια κέρδη να δίνει δουλειά σε ντόπιους υπαλλήλους της. Έτσι ήταν το σωστό, το εργοστάσιο έπρεπε να ξαναοίξει!

Όλα αυτά τα χρόνια της ανεργίας με περιστασιακά μεροκάματα από εδώ και από εκεί, ο Νώντας ζούσε περισσότερο μέσα από τα κατορθώματα του γιου του. Ένωθε βαθιά περηφάνια και ικανοποίηση καθώς έκανε αρκετές θυσίες για να μην του στερείται τίποτε. Ο γιος του ο Νικόλας ήταν μια ιδιοφυΐα, μαθηματικό μυαλό. Μεγαλώνοντας σπούδασε στα καλύτερα πανεπιστήμια του εξωτερικού, με υποτροφίες προφανώς -πως θα γινόταν άλλωστε αλλιώς- ο πατέρας του δεν μπορούσε να τον στηρίξει οικονομικά. Όμως αυτό που κατάτρωγε τον Νώντα κρυφά ήταν που ο γιος του δεν είχε αποκτήσει μια αριστερή ματιά στα πράγματα, έπειτα από αυτά που έπαθε η οικογένειά τους από την απρόσωπη λειτουργία του κεφαλαίου θα περίμενε κανείς ο γιος να έχει μια περισσότερο κριτική ματιά στο σύστημα. Έτσι το κεντρικό εργασιακό ζήτημα της οικογένειας είχε μετατραπεί σε ταμπού που ποτέ δεν συζητιόνταν. Ο Νώντας ένιωθε ευαίσθητος σε μια κριτική του γιου του για τον αγώνα του που ήταν τόσο κεντρικός στην προσωπικότητα του όντας ενεργό μέλος της επιτροπής τόσα χρόνια μετά από το κλείσιμο του εργοστασίου. Με τα προσόντα που είχε ο Νικόλας και με τις προοπτικές που του ανοίγονταν έμοιαζε να *κολυμπά* αρκετά άνετα μέσα στο σύστημα, αντίθετα με τον πατέρα του που πνίγονταν ή καλύτερα τον έπνιγαν...

Ήταν ανάμεικτα τα συναισθήματά στο σπίτι όταν μια μέρα ο Νικόλας ανακοίνωσε ότι βρήκε καλή δουλειά στην Ελλάδα και μάλιστα στην πόλη τους. Είχε προσληφθεί ως διευθύνων σύμβουλος σε μεγάλη πολυεθνική, δεν τους είπε σε ποια όμως, αρκέστηκε να τους πει ότι είχε τους λόγους του και ότι θα το μάθαιναν κάποια στιγμή. Δεν έδωσαν και τόση σημασία τότε βέβαια, αλλά καθώς η αρχική χαρά καταλάγιαζε τους μπήκε το μικρόβιο, γιατί να το κρύψει; Ο πατέρας του κάτι υποπτεύθηκε... αλλά του φάνηκε ότι θα ήταν πολύ τραβηγμένη ιδέα και πολύ υπερβολική η σύμπτωση...

Μετά από δυο βδομάδες, φήμες είχαν ακουστεί ότι το εργοστάσιο θα άνοιγε ξανά. Ήταν από κάτι που είχε ακούσει ο φύλακας τυχαία. Λίγοι τον πίστεψαν, αλλά η ελπίδα είναι ελπίδα... Μετά από κάποιες μέρες ένα γράμμα είχε έρθει αναπάντεχα στο σπίτι. Ήταν από την εταιρία, είχε θέμα την επαναλειτουργία του εργοστασίου και την επαναπρόσληψη των εργαζομένων που ενδιαφέρονταν... φάνταζε σχεδόν σα φάρσα. Η εταιρία μετά την πτώση των εσόδων της τόσα χρόνια καθώς είχε γίνει κοινωνικά αντιπαθής, είχε επαναπροσανατολίσει όλη την διαφημιστική της στρατηγική πάνω σε ένα ανθρώπινο πρόσωπο για την κοινωνία και η επαναλειτουργία του εργοστασίου και η πρόσληψη των εργαζομένων ήταν το κυριότερό της επικοινωνιακό εργαλείο για να προσεγγίσει ξανά καταναλωτές. Αναγνώριζε την απάνθρωπη προηγούμενη πολιτική της και διαφήμιζε τώρα ότι το προϊόν βγαίνει από την ίδια την κοινωνία και τους χαρούμενους εργαζόμενους συνανθρώπους μας...

Μετά από κάποιες μέρες ο Νώντας πήγε και υπέγραψε την πρόσληψη χαρούμενος, σχεδόν δεν το πίστευε, ο αγώνας είχε δικαιωθεί! Το ίδιο βράδυ βγήκε με τους κολλητούς από την επιτροπή, η μπίρα έτρεξε άφθονη. *Να δεις που όλα τα έκανε αυτός ο νέος εξέκιουτιβ*, του σφύριξε στα αυτιά χαρούμενος ο κολλητός του ο Σπύρος.

Λες;

σκέφτηκε ο Νώντας...

Τα εγκαίνια του νέου εργοστασίου, που έτυχε και συνέπεσαν με τα γενέθλια του Νώντα, γίνονταν το αδιαχώρητο. Όλοι περίμεναν να βγει κάποιος υπεύθυνος να προλογίσει τη γιορτή, ο μυστηριώδης *εξέκιουτιβ* ίσως, αυτός που αναλαμβάνοντας την διεύθυνση πήρε ξανά τους εργαζομένους στις δουλειές τους. Ξαφνικά έγινε σιγή, όλοι περίμεναν, ένας νευρικός κοντόσωμος καλοντυμένος νέος ανθρωπάκος, με χιψτερ γυαλιά και σηκωμένο τον γιακά προχώρησε προς το μικρόφωνο. Ξαφνικά όλοι γύρισαν να κοιτάξουν τον Νώντα που ήταν κάτω στο πλήθος...

Ο ξακουστός *εξέκιουτιβ*, ο υπεύθυνος της εταιρίας, αυτός ο οποίος κατάφερε να πείσει την εταιρία να ξανανοίξει το εργοστάσιο... δεν ήταν άλλος από τον γιο του, τον Νικόλα! Οι περισσότεροι τον γνώριζαν από μικρό παιδάκι, είχαν όμως να τον δουν αρκετά χρόνια. Ένα τεράστιο αυθόρμητο χειροκρότημα ακούστηκε, ένα χειροκρότημα με επευφημίες που σαν ορμητικό ποτάμι δύσκολα θα σταματούσε...

– *Χρόνια Πολλά Πατέρα!* μόλις που μπόρεσε να φωνάξει ο Νικόλας από το μικρόφωνο χαμογελώντας. Βλέποντας ότι δύσκολα θα ακούγονταν οτιδήποτε και ότι τα λόγια θα φάνταζαν έτσι κι αλλιώς λίγα και παράταιρα για να εκφράσουν όλη αυτή την ιερή συγκινητική στιγμή, ο Νικόλας κατέβηκε από το μικρόφωνο και πήγε προς το μέρος του

Αγάπη Cola

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυρος Γεωργελης
Τρίτη, 14 Φεβρουάριος 2017 11:18

πατέρα του ο οποίος τον πλησίαζε τώρα με δάκρυα στα μάτια διασχίζοντας το πλήθος. Ζεστά δάκρυα κύλησαν και στα δικά του μάγουλα. Η έκπληξη αυτή ήταν το μοναδικό δώρο που ετοίμασε στον άνθρωπο που τον αγαπούσε πιο πολύ και από την ζωή του, τον πατέρα του, τον ήρωα επιμονής τον οποίο θαύμαζε σιωπηλά.

Αγκαλιάστηκαν τρεμάμενοι από συγκινησιακή ένταση κλαίγοντας με λυγμούς σαν μικρά παιδιά...

(...)

Κάποιες κάμερες από ένα οργανωμένο συνεργείο κατέγραφαν την συγκινητική στιγμή... ένας από τους κάμεραμεν τους πλησίασε για να πιάσει το καλό το πλάνο...

(...)

- *Νικόλα !*

- *Ναι μπαμπά*

- *Είσαι λίγο μαλάκας αλλά δεν πειράζει... γιατί είσαι το παιδί μου*

- *Γιατί το λες αυτό μπαμπά;*

- *Ε τι ρεζίλι είναι αυτό με τις κάμερες;*

«Πάμε Πακέτο» μας έκανες ...